

Исправна Божија вера

Прелепа књига за све људе која нам на mudar начин указује којим критеријумима се требамо служити да би пронашли исправну Божију веру.

<https://islamhouse.com/723399>

- [ИСПРАВНА БОЖИЈА ВЕРА](#)
 - [Која је исправна Божија вера?](#)
 - [Назив Религије](#)
 - [Бог и Стварање](#)
 - [Порука лажних религија](#)

- [Универзалност Божијих религија](#)
- [Спознаја Бога](#)
- [Божији знаци](#)
- [Закључак](#)
- [О Аутору:](#)

ИСПРАВНА БОЖИЈА ВЕРА

الصحيح الدين

Која је исправна Божија вера?

Свака особа се рађа у околностима и окружењу које сам није бирао. Религија његове породице или идеологија његове државе је оно што наслеђује и оно у шта верује од првих дана његовог

живота. И до времена када достигне пунолество, он је у потпуности индоктриниран у својој вери, верујући да је веровање његове заједнице и друштва исправно веровање у које свако треба да верује. Ипак, када неке особе постану психички зреле и дођу у контакт са другим веровањима, почну да испитују исправност својих веровања. Особе које траже истину често дођу до тачке збуњености када схвате да све религије, секте, идеологије и филозофије тврде да су само они једино најисправнији пут за човека. И заиста, сви они подстичу човека да чини добро. Па, ко је онда у праву, шта је исправно? Засигурно

не могу сви бити у праву, зато што свако тврди да су остали у заблуди. Како онда да онај који тражи истину нађе Прави пут?

Бог нам је подарио разум и интелигенцију са којом смо у могућности да спознамо истину и учинимо ову критичну одлуку. То је најкритичнија одлука у животу сваког човека. На основу те одлуке зависи његова будућност. Савесно и непристрасно свака особа мора да истражи изложене доказе у животу, и да изабере оно што изгледа најисправније све док се нови докази не појаве.

Као и све остале религије или филозофије, Ислам такође тврди да је у Исламу једини прави пут који води Богу. У овој тврдњи Ислам се не разликује од других верских система. Ова књижица има задатак да пружи неке доказе којима ће дати исправност тих тврдњи. Ипак, увек морамо да имамо на уму да особа која тражи истину и која жели да пронађе Прави пут мора се уздржати од емоција и предрасуда, јер нас углавном оне удаљавају од Истине. Тада, и само тада можемо да будемо у могућности да користимо Богом дат интелект и учинимо рационалне и исправне одлуке.

Постоје многи аргументи у корист Ислама, којима се може подржати тврдња да је Ислам истинска Божија вера. Навешћемо три најочигледнија доказа.

Први доказ је заснован на божанско порекло имена религије и свеобухватност значења имена Ислам. Други доказ је заснован на јединствености и једноставности учења који се тиче односа између Бога, човека и стварања. Трећи доказ произилази из чињенице да је Ислам универзално доступан свим људима и за сва времена. Ово су три основне компоненте религије које су потребне разуму и логици да прихвате религију као истиниту

Божију веру. Ове појмове ћемо у детаљима развити у следећим редовима.

Назив Религије

Прва ствар коју свако треба да зна и да јасно разуме у вези Ислама јесте шта реч „Ислам“ сама по себи значи? Арапска реч „Ислам“ значи подчинити или предати своју вољу једином и истинском Богу, на арапском језику познат као „Аллах“. Особа која се својеволјно преда и покори Богу на арапском се зове „муслиман“. Религија Ислам није названа по особи или народу, као што је то случај где је Хришћанство названо по Исусу Христу, Будизам

по Гуатама Буди, Конфучијанизам по Конфучију, Марксизам по Карл Марксу, Јудаизам по племену Јуда и Хиндуизам по Хиндусу. Ислам (покораванье вољи Божијој) је вера која је дата Адаму, првом човеку и првом Божијем посланику, и Ислам је вера свих Божијих посланика који су слати човечанству. Такође, име Ислам је Бог лично изабрао, као што је то јасно споменуто у последњој светој књизи коју је објавио човечанству. У последњој Објави, која се на арапском зове Кур'ан, Узвишени Бог је казао:

Сада сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да

вам Ислам буде вера. (Кур'ан, поглавље Трпеза, 3)

А онај ко жели неку другу веру поред ислама, неће му бити примљена, и он ће на оном свету настрадати. (Кур'ан, поглавље Имранова породица, 85.)

Дакле, Ислам не тврди да је нова религија донета од посланика Мухаммеда на арапском полуострву у седмом веку, него тврди да је обновљена вера у свом последњем облику истинске религије објављена од Свемогућег Господара – Аллаха, као што је првобитно објављена посланику Адаму и каснијим Посланицима.

Сада би могли сажето коментарисати две друге религије које тврде да су на истинском путу. Нигде у Библији нећете наћи да је Бог објавио народу посланика Мојсија или њиховим потомцима да се њихова религија назива Јудаизам, или следбеницима Христа да се њихова религија назива хришћанство. Другим речима, за називи „Јудаизам“ и „Хришћанство“ не постоји Божански извор или одобрење. Тек дуго након одласка Христа, хришћанство је названо Исусовом религијом.

Одакле онда потиче назив Исусове религије? Очигледно из његовог имена. [\[1\]](#) Исусова религија

се огледала у његовим учењима, у којима је он подстицао своје следбенике да их прихвате као правила упуте у њиховој вези са Богом.

У Исламу, Исус је часни посланик послат од Бога, и његово име на арапском је „Иса“. Као и посланици пре њега, и Исус је позивао људе да своју вољу предају вољи Божијој (за шта се Ислам залаже). На пример, у Новом тестаменту налазимо да је Исус подучавао своје следбенике да се моле на следећи начин:

Оче наш који си на небесима,
да се свети име Твоје; Да дође

царство Твоје; да буде воља Твоја и на земљи као на небу. (Јеванђеље по Матеју 6:9-10)

Овај појам је Исус наглашавао у многобројним изјавама сачуваним у Јеванђељима. Он је подучавао, на пример, да само они који су предани могу наследити Рај.

Неће сваки који ми говори: Господе! Господе! Ући у царство небеско; но који чини по вољи Оца мог који је на небесима. (Јеванђеље по Матеју 7:21)

Исус је такође указао да је он лично предан Божијој вољи.

Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу Оца који ме је послао. (Јеванђеље по Јовану 5:30)

Постоје многи извештаји у Јеванђељима који указују на то да је Исус јасно рекао својим следбеницима да он није једини истински Бог. На пример, док је говорио о судњем Дану, казао је:

А о Дану том или о Часу нико не зна, ни анђели који су на небесима, ни Син, до Отац. Пазите, стражите и молите се Богу; јер не знате кад ће време настати. (Јеванђеље по Марку, 13:32).

И зато је Исус, као и посланици пре њега као и посланик који је дошао након њега, **подучавао религији Исламу**: преданост вољи једином истинском Богу[2].

Бог и Стварање

Будући да потпуна покорност и преданост Богу представља смисао и темељ обожавања, основна порука Божије исправне вере, Ислама, јесте монотеизам – обожавање једино Бога. Такође, Ислам захтева одустајање од обожавања било које особе, места или ствари, осим Бога.

Тако да све што постоји поред Бога - Створитеља свих ствари – је

Божије створење, па можемо слободно рећи да Ислам, у бити, захтева од човека да одустане од обожавања створења и позива га да обожава само свог Створитеља. Он једино заслужује да буде обожаван, јер једино се Он на молитве одазива и једино су Његовом вољом молитве услишане.

Дакле, ако се човек моли дрвету и његове молитве некад буду услишане, није дрво то које је услишало молитву, него Бог, који је дозволио да се остваре околности за које се молило. Неко ће рећи, „То је очигледно“. Наравно, обожаватељи дрвета не гледају на то тако. Слично томе, молитве упућене Исусу, Буди,

Кришни, Деда Мразу, Светом Николи, Светом Илији или самом Мухаммеду нису услишане од њих самих него су услишане и испуњене од Бога. Исус није казао својим следбеницима да га обожавају, него да обожавају Бога, **као што је наведено у Кур'ану:**

А када Аллах рекне: “О Иса, сине Мерјемин, **јеси ли ти говорио људима:** ’Прихватите мене и мајку моју као два бога уз Аллаха!’” – он ће рећи: “Хваљен нека си Ти! Мени није приличило да говорим оно што немам право. Ако сам ја то говорио, Ти то већ знаш; Ти знаш шта ја знам, а ја не знам шта Ти знаш; Само Ти једини све што је скривено знаш.

Ја сам им само говорио оно што си им Ти наредио: 'Клањајте се Аллаху, и моме и своме Господару!' И ја сам над њима бдио док сам међу њима био, а кад си ми Ти душу узео, Ти си их једини надзирао; Ти над свим бдиш.

(Кур'ан, поглавље Трпеза, 116.)

Нити је Исус обожавао себе када је обожавао, него је обожавао Бога. Наведено је у Јеванђељима да је Исус казао:

„У писму стоји: „Клањај се Господу свом Богу, и Њему једино служи.“ (Јеванђеље по Луки, 4:8).

Овај основни принцип је садржан у првом поглављу Курана, познато као Сура ал- Фатиха (Приступ), стих 4:

Само тебе обожавамо и само од тебе помоћ тражимо. (Кур'ан, поглавље Ал- Фатиха,4.)

Такође, у задњој књизи објављеној људима, у Кур'ану, Бог је казао:

Господар ваш је рекао: “Позовите Ме и замолите, Ја ћу вам се одазвати! Они који из охолости неће да Ми се клањају – ући ће, сигурно, у Пакао понижени. (Кур'ан, поглавље Верник, 60.)

Битно је напоменути да основна порука Ислама (**обожавај једино Бога**), такође обзнањује да се Бог у потпуности разликује од својих створења[3]. Бог није сличан Својим створењима нити је део њих, нити су Његова створења слична Њему, нити су део Њега.

Можда је очигледно, али човеково обожавање створења уместо Створитеља је висок степен незнања, немарности и заблуде. Веровање да је део Божијег бића присутно у свим Његовим створењима или веровање да је Његово узвишено Биће присутно или је некада било присутно у неким Његовим створењима, дало

је за право обожавање Божијих створења називајући то обожавањем Бога.

Међутим, порука Ислама, достављена од Божијих посланика је та да се само Бог може обожавати и да се одустане од обожавања Божијих створења, свеједно било директно или индиректно.

У Курану узвишени Бог јасно указује:

Ми смо сваком народу посланика послали, са наредбом да Аллаха обожавају а лажних богова да се клоне. (Кур'ан, поглавље Пчеле, 36.)

Када упитате оне који обожавају идоле/ кипове зашто се клањају киповима које су људи направили, њихов константни одговор је да они у ствари не обожавају лик исклесан од камена, него Бога, али да тај идол представља посредника између човека и Бога. Тврде да камени идол кога обожавају само представља Божије биће али оно само није Бог. Онај ко прихвати концепт да је Божије биће присутно на сваки начин у Његовим створењима, лако ће прихватити овај аргумент за идолпоклонство.

Док онај који је схватио основну поруку Ислама и оно што

та порука обухвата, неће никада прихватити идолпоклонство, како год оно било објашњено.

Они који су кроз историју за себе тврдили да поседују божију узвишеност су често своје тврдње засновали на погрешно веровање да је Бог присутан у човеку. Такође, они су тврдили да је Бог више присутнији у њима него у нама свима, и да им се други људи због тога требају покорити и обожавати их као Бога у човеку или као Бога представљеног у њиховим личностима.

Слично томе, они [\[4\]](#) који су прогласили божанственост или

светост у другима након њихове смрти, нашли су плодно тло међу онима који су претходно усвојили лажно веровање Божијег присуства у човеку.

Требало би да буде кристално јасно да онај који је схватио основну поруку Ислама и оно што та порука обухвата, неће никада да прихвати да обожава другог човека под било којим условима.

Божија вера, у бити, је јасан позив за обожавање Створитеља и одбијање и негирање права обожавања сваком створењу – идолу, у било којој форми.

Ово је значење начела Ислама:

„Лаа Илаахе илла Аллах“ - Нема другог бога (који једино заслужује обожавање) осим Аллаха.

Искрено изговарање ових речи и прихватање свих посланика послатих од Бога, аутоматски уводи ту особу под окриљем Ислама, а истрајност и искрено веровање у оно што је посведочила особи гарантује Рај.

Преноси се да је посланик Мухаммед, мир над њим, [\[5\]](#) казао:

„Свако ко посведочи: ‘Нема другог Бога осим Аллах’ и умре на том убеђењу, ући ће у Рај“.

Веровање у начело ислама захтева од особе да се преда и покори Божијој вољи на начин на који су нас подучили Божији посланици. Такође се захтева од верника да се одрекне веровања у лажне богове.

Порука лажних религија

Постоји толико секти, култова, религија, филозофија, и покрета у свету, и сви они тврде да су они на Правом путу и да је тај њихов пут једини истински Божији пут. Како особа може разлучити ко је од њих исправан, или су можда сви исправни? Метода по којој би се могао наћи одговор на ово питање

јесте да отклонимо површне разлике у учењу различитих претендената ка коначној истини, и да означимо главно биће обожавања на које се позивају, директно или индиректно.

Лажне религије имају заједнички један основни концепт веровања у Бога: Сви тврде да су сви људи богови, или да је нека одређена особа била Бог, или да је природа Бог, или да је Бог плод људске маште.

Тако да слободно можемо рећи да је основна порука лажних религија да се Бог може обожавати у лику Његових створења. Лажне религије позивају човека да обожава

створење тако што то створење називају Богом.

На пример, посланик Исус, мир над њим, је позивао своје следбенике да једино обожавају Бога, али они који су након Исуса дошли, тврдећи да су Исусови следбеници данас позивају људе да обожавају Исуса, тврдећи да је он био бог.

Такође, Буда је био реформатор који је увео многобројне хуманистичке принципе у индијској религији. Никада није тврдио да је бог, нити је икада предложио својим следбеницима да га узму као објект

обожавања. Међутим, већина будиста који се данас налазе ван Индије клањају се идолима у лику Буде тј. њиховој перцепцији Будиног лика.

Користећи се методом означавања главног предмета обожавања на које се позивају, можемо врло лако уочити лажне религије као и измишљене карактеристике њеног порекла. **Као што узвишени Бог каже у Кур'ану:**

Онима којима се, мимо Њега, клањате, само су имена која сте им наденули ви и преци ваши, - Аллах о њима никакав доказ није објавио. Суд припада једино Аллаху, а Он је

наредио да се клањаате само Њему.
То је једино права вера, али већина
људи не зна. (Кур'ан поглавље
Јусуф, 40)

Неко се може као аргументом
послужити да све религије
проповедају чињење добрих дела, па
зашто би онда било битно коју
религију следити? Одговор је да све
лажне религије у ствари подучавају
највеће зло – обожавање створења.
Јер обожавање створења је највећи
грех који човек може починити зато
што се супроставља самом смислу
његовог стварања. Човек је створен
да би обожавао једино Бога, **као што
то Бог јасно каже у Кур'ану:**

Људе и Џинне створих само да би ме обожавали. (Кур'ан, поглавље Ад-Даријат, 56.)

Према томе, обожавање створења, што је и основа идолпоклонства, је једини неопростиви грех. Онај који умре у оваквом стању идолпоклонства, запечатио је своју судбину у будућем животу. Ово није само пуко мишљење већ обзнањена чињеница од узвишеног Бога у Његовој последњој објављеној књизи целом човечанству:

Аллах неће опростити да му се неко други сматра равним, а опростиће мање грехе од тога,

ономе коме Он хоће. А онај ко другог Аллаху сматра равним, чини, измишљајући лаж, грех велики! (Кур'ан, поглавље Ен-Ниса, 48.)

Универзалност Божијих религија

Због тога што су последице за слеђење лажне религије опасне и озбиљне, Права Божија вера је морала бити универзално јасна, схватљива и свима доступна у прошлости и као таква мора наставати да заувек буде јасна и доступна целом свету.

Другим речима, Права Божија вера не може бити ограничена само на једном народу, месту или временском периоду. Као што није

ЛОГИЧНО да таква религија наметне услове који немају ништа заједничко и који су небитни у односу човека са Богом, као што је баптизам, или веровање у човека као спаситеља човечанства, или посредника између човека и Бога. У самом централном принципу Ислама и његове дефиниције (преданост и покорност Богу) је извор универзалности Ислама.

Јер када човек схвати да је истински Бог један, и када се удаљи од обожавања Његових створења, и себе преда Божијој вољи, постаје Муслиман телом и душом, и достојан је Раја.

Према томе, свака особа у сваком времену и у најудаљенијим регијама света може постати муслиман, следбеник Божије религије, Ислама, тако што би једноставно одбио обожавање створења и окренуо се Богу једином. Такође треба споменути да би се особа заиста покорила Божијој вољи, мора константно да бира између добра и зла. Јер заиста, Бог је човека оспособио могућношћу да разлучи добро од зла, и да изабере између њих. Ове, од Бога дате способности, са собом носе и битну одговорност, **а то је:** да је човек одговоран Богу за одлуке које донесе. А самим ти, човек мора да

се свим снагама труди да ради добро и да се клони зла.

Ово начело је истакнуто у задњој Божијој објави:

Оне који су веровали (у Кур'ан), и они који су били јевреји, хришћани, и Сабијци – они који су у Аллаха и онај свет веровали и добра чинили – доиста чека награда од Господара њихова; ничега се они неће бојати и ни за чим неће туговати!

(Кур'ан, поглавље Ел- Бекара, 62.)

Ако би, из било којег разлога, одбили да прихвате последњу поруку која им је на јасан начин

објашњена, били би у озбиљној опасности. **Последњи Божији Посланик је казао:**

„Ко год од хришћана и јевреја чује за мене и не поверује у оно са чиме ме је Бог послао, и умре у таквом стању, биће од становника Ватре.“ Хадис, бележи Муслим у свом Сахих, бр. 284.

Спознаја Бога

Питање које се овде намеће је: Како се од свих људи може очекивати да верују у јединог истинског Бога, са обзиром на њихова различита порекла, друштва и културе? Да би се људи могли сматрати одговорним за обожавање

јединог, истинског Бога, сви морају имати приступ спознаје Бога. Последња Божија објава указује на то да сви људи имају у својим душама урођено знање за спознају јединог, истинског Бога, као део њихове природе на основу које су створени.

У седмом поглављу Кур'ана, Бог објашњава да кад је створио Адама, мир над њим, да је тада оживео све Адамове потомке, **и да је од њих узео завет питајући их:**

Зар ја нисам Господар ваш?
Они су сви одговорили: „Јеси, ми сведочимо“. (Кур'ан, поглавље Ел-А'раф, 172.)

Аллах објашњава зашто је учинио да цело човечанство посведочи да је Он њихов Створитељ и једини истински Бог вредан обожавања. Он је казао:

„И то је зато да ви (човечанство) на судњем дану не кажете: „Ми о овоме ништа нисмо знали“. (Кур'ан, поглавље Ел- А'раф, 172.)

Тиме се жели казати да на Судњем дану не можемо да кажемо да ми појма нисмо имали о томе да је Аллах био наш Бог, и да нас нико није обавестио да смо требали само Аллаха да обожавамо, јединог, узвишеног Бога.

Аллах нам у истом поглављу још детаљније појашњава разлог завета.

Или да не кажете: „Наши преци су пре нас друге Аллаху равним сматрали, а ми смо покољење после њих. Зар ћеш нас казнити за оно што су лажљивци чинили? (Кур'ан, поглавље Ел-А'раф, 172.)

Такође, свако дете је рођено са природним осећајем за веровање у Бога и урођеној склоности да обожава једино Њега. Ова урођена вера и склоност ка њој се на арапском зове „Фитрах“.

Посланик Мухаммед, мир над њим, је пренео да је Аллах рекао: „Ја сам створио моје робове у правој, исправној вери. Али су их ђаволи завели и учинили да залутају.“

Посланик је такође рекао: „Свако дете се рађа у својој урођеној, природној вери, али га његови родитељи учине јеврејем, хришћанином или обожаватељем ватре.“

Ако би децу у погледу вере препустили самима себи, они би обожавали Бога на неки свој начин, али сва су деца под утицајем околине. Тако да као што се дете

покорава физичким законима, које је Аллах одредио у природи, његова душа се такође природно покорава чињеници да је Аллах њен Господар и Створитељ. Али ако његови родитељи покушају да своје дете учине следбеником другачијег пута, то дете је недовољно јако да се одбрани или да се одупре вољи својих родитеља. У том случају, религија коју дете следи је обичајна и наследна и оно на чему су га одгојили, и Бог га неће због тога сматрати одговорним, нити ће га казнити због његове религије све до одређеног периода његовог живота (до психичке зрелости).

Божији знаци

Током живота људи, од самог детињства па све до њихове смрти, указују им се знаци јединог и истинског Бога у свим религијама света, као и у њиховим душама, све док им не постане јасно да постоји један једини истински Бог (Аллах). Бог каже у Кур'ану:

Ми ћемо им пружати доказе Наше у просторствима свемирским, а и у њима самима, све док им не буде сасвим јасно да је ово истина. (Кур'ан, поглавље Фуссилет, 53.)

Ово што ћу навести је пример како Бог наводи знак једне од

грешака у његовом обожавању
идола.

У југоисточној регији амазонске
џунгле у Бразилу, у Јужној
Америци, једно тамошње
примитивно племе је подигло нову
бараку како би у њој сместили свог
идола Сквотча а који је у лику
човека и који представља узвишеног
Бога, Створитеља свега. Следећег
дана један младић је ушао у колибу
да би одао почаст свом богу, и док
се клањао нечему за шта је одгојен
да верује да је то његов Створитељ и
Опскрбитељ, у колиби се ушуњао
стари прљави улични пас. Младић
га је погледао и видео да је пас

подигао своју десну ногу и помокрио се на идола.

Бесан и љутит, младић га је истерао из храма; међутим када се смирио схватио је да идол никако не може бити Господар свемира. Закључио је да Бог мора бити негде другде. Колико год то било чудно, дело које је пас учинио је био знак од Бога том младом човеку. Знак који у себи садржи узвишену поруку да је оно што је обожавао лажно. Ослободило га је од слепог слеђења традиције која га је подучила да обожава лажног бога. Као резултат свега, **овом човеку је понуђен избор:** Да се потруди и истражи ко је

истински Бог, или да настави погрешним и заблуделим путем.

Аллах нам спомиње посланика Аврама и његово трагање за Богом као пример оних који ако следе Његове знаке биће упућени на прави пут:

И Ми показасмо Ибрахиму царство небеса и Земље да би чврсто веровао. И кад наступи ноћ, Он угледа звезду и рече: “Ово је Господар мој!” А пошто зађе, рече: “Не волим оне који залазе!” А кад угледа Месец како излази, рече: “Ово је Господар мој!” А пошто зађе, он рече: “Ако ме Господар мој на прави пут не упути, бићу сигурно

један од оних који су залутали.” А кад угледа Сунце како се рађа, он узвикну: “Ово је Господар мој, ово је највеће!” – А пошто зађе, он рече: “Народе мој, ја немам ништа с тим што ви Њему друге равним сматрате! Ја окрећем лице своје, као прави верник, према Ономе који је небеса и земљу створио, ја нисам од оних који Њему друге равним сматрају!” И народ његов се с њим расправљао. “Зар да се са мношћем расправљате о Аллаху, а Он је мене упутио?” – рече он. “Ја се не бојим оних које ви Њему равним сматрате, биће само оно што Господар мој буде хтео. Господар мој знањем Својим обухвата све. Зашто се не уразумите? А како бих

се ја бојао оних које с Њим изједначујете, када се ви не бојите што Аллаху друге равним сматрате, иако вам Он за то није никакав доказ дао? И знате ли ви ко ће, ми или ви, бити сигуран? Биће сигурни само они који верују и веровање своје с многобоштвом не мешају; они ће бити на правом путу.”

(Кур'ан, поглавље Ел- А'нам, 75-82.)

И као што смо већ напоменули, посланицу су слати сваком народу и племену како би оснажили човеково веровање у Бога и урођеност да обожава Њега, и да оснаже божанствену истину у свакодневним знацима, од Бога

објављеним. Иако су већина претходних посланичких учења изобличена, делови који откривају њихове поруке инспирисане Богом су остали непромењени служећи као упута човечанству у избору између добра и зла, исправног и неисправног.

Кроз историју човечанства се може видети утицај Богом инспирисаних порука, као у десет Божијих заповести, у јеврејском Старом Завету – Теврату, а које су касније усвојене у хришћанском учењу, као и постојање закона против убиства, крађе и блуда у већини друштава древних и данашњих народа.

Као резултат Божијих знакова датих човечанству током векова, заједно са Његовим објавама објављиваним преко Његових посланика, целом човечанству је пружана прилика да схвате и препознају једног и јединог истинског Бога.

И према томе, свака ће душа одговарати за њено веровање у Бога и њено прихватање праве Божије вере, то јест Ислама, што значи потпуна предаја Божијој вољи.

Закључак

Претходна презентација нам је приказала да назив религије Ислам представља главни принцип

Ислама, а то је преданост и покораванње Богу, и да је сам назив „Ислам“ нису одабрали људи него Бог, како је наведено у светим списима Ислама. Такође нам је приказано да једино Ислам подучава о Божијој једноћи и о Његовим својствима и да наређује да се једино обожава Бог, без икаквих посредника. И на крају, због узвишене генетске урођености у човеку за обожавањем Бога, као и због Божијих знакова који су објављивани током векова свакој особи, Ислам је увек доступан свима и обухвата све људе у сваком времену.

Укратко, значајност имена Ислам (**преданост Богу**), темељито проповедање о Божијој једноћи, као и доступност Ислама целом човечанству у сваком времену, уверљиво подржава тврдњу ислама да је једина исправна Божија вера. Од почетка времена, све једно на којем је језику изражен, Ислам је једино био, и биће, истинска Божија вера.

На крају, молимо Аллаха Узвишеног, да нас сачува на Правом путу на којем нас је Он упутио, и да нам подари Његов благослов и милост, јер Он је заиста Најмилостивији. Слављен нека је Аллах, Господар светова, и нека је

милост и благослов на посланика Мухаммеда и на све Божије посланике и на све њихове честите следбенике.

О Аутору:

Билал Филипс (Денис Брадлеј Филипс), рођен 6. Јануара 1946. године на Јамајци у хришћанској породици, а одрастао у Торонту у Канади где је и прешао на Ислам 1972. године. Професор је исламских наука и предавач широм света. Дипломирао је на Исламском Универзитету у Медини, у Саудијској Арабији, магистрирао је исламску теологију на Краљ Сауд Универзитету у Ријаду, у Саудијској

Арабији а докторирао је на
Универзитету Валес, у Великој
Британији.

Имена „Исус” и „Христ“ [\[1\]](#)
пореклом су из хебрејског језика,
преко грчког и
латинског језика.
„Исус“ у латинском облику речи је
Јешуа, или Јехошуа.

Грчка реч „Христос“ је превод
хебрејске речи „Месаја“ што у
преводу значи
„помиловани, изабрани“. Његов
назив на арапском је Месих Исаа.

2 Прва Божија заповест у Библији је:
Ја сам Господ Бог Твој, немој
имати

других Богова осим мене. Друга
Божија заповест је: Не прави себи
идола

нити каква лика, немој
им се клањати нити служити. (оп.
прев.)

Нико није као Он! Он све чује и [3]
све види (Кур'ан, поглавље
Договарање, 11.)

(оп. прев.)

На пример када цркве прогласе [4]
свецима неке од својих
угледних покојних

следбеника. (оп.прев.).

Речи које се добровољно [5]
изговарају након спомињања било
којег Божијег
посланика, из поштовања према
њима.